

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Quin futur s'albira?

No n'hi ha prou de passar pàgina, caldria una nova etapa

S'estenen les preocupacions de moltes persones que, davant la situació vulnerable que pateixen, comencen a tenir por sobre què els pot succeir demà. Veuen al davant el risc, real, que es pugui desfer una part del camí fet durant els darrers trenta anys.

Albiren que ben aviat el que Tony Judt defineix com "(...) el trauma social i polític que representa la inseguretat econòmica" se'ls abrigui al damunt. I això suposa frustració i també situació d'emergència social.

Prou que sabem que a Andorra el sistema DA, que ha dominat del 2011 al 2019, ha mostrat incapacitat i insuficiència per a la generació de feina estable. Tot apunta que ara es torna a reproduir aquest panorama erm.

És ben evident que esdevé necessari encarar canvis per elevar el creixement, absorbir la desocupació, mantenir la protecció social i ajudar els que més ho necessiten.

Durant vuit anys no s'ha fet res més que afavorir determinats interessos perjudicant-ne d'altres.

Ara, DA, Liberals i CC presenten unes propostes com si la solució fos tècnica, imparcial, objectiva i, indiscutida.

Sortim, tot just fa un mes i mig, d'una campanya electoral en la qual, esperant l'obertura del Festival de Cinema de Canes, semblava que s'havia imposat el retorn a les pel·lícules de Tarzan. El protagonista-cap de llista, sortia a l'escena, es picava el pit amb força i llençava udols. Ara aquella pel·lícula electoral s'ha esvaït.

Sense dirigents amb dimensió d'estadista, la política es devalua

i els conflictes evolucionen fàcilment cap a la confrontació.

Llegia dissabte passat a la premsa espanyola que és cert que la política, avui com sempre, té força a veure amb la selva.

A Andorra no som diferents, si bades gaire ja t'ha mossegat un escurçó i has quedat fora de combat.

Però també és ben veritat que hi ha formes i maneres de tallar l'embolicada brossa, els matolls i les borses, a cop d'arguments i bo-

---

Aquesta 'nova' majoria és en realitat la repetició de la majoria del 2011

El poder continua a les mateixes mans, per molt que canviïn els protagonistes

---

nes maneres de fer.

Ben segur, quan tot està tan embolicat, el millor camí és el del seny i la seriositat.

La gran incògnita és, tanmateix, si aquest govern més enllà dels discursos de la setmana passada, sabrà actuar amb voluntat d'integració. No n'hi ha prou de passar pàgina. Caldria una nova etapa.

És una incògnita perquè no cal fer cap gran esforç d'anàlisi ni d'interpretació per adonar-se que aquesta "nova" majoria és, al capdavall, la reedició de la majoria de

Toni Martí del 2011.

Els liberals han tornat d'allí on van sortir el 2015 i ningú podria arribar a imaginar que el que representa, a la Massana, Ciutadans Compromesos va votar el 2011 cap altra opció que no fos DA, com ho ha fet ara, el 7 d'abril del 2019.

En conseqüència, el poder establert el 2011 segueix en les mateixes mans polítiques, per molt que canviïn els protagonistes principals. Un poder establert que en vuit anys ha exclòs molta, massa, gent, ha bandejat valors i ha menystingut necessitats socials.

Diuen que la coalició –nosaltres considerem que es tracta més aviat d'un retrobament– busca l'estabilitat governamental.

Andorra necessita, és evident, estabilitat governamental. Però també necessita que s'acabi l'exclusió i que es defensin tots els valors constitucionals. Tots.

Amb determinació, amb flexibilitat, amb fermesa.

I això s'hauria de fer amb un capteniment radicalment distint del que ha emprat Toni Martí durant vuit anys, menystenint i faltant el respecte, amb l'insult i l'ofensa, als adversaris polítics.

Per això, pels déficits acumulats en el respecte als valors constitucionals, tot i que el país té Govern i té una majoria de disset consellers al Consell General el futur sembla incert, perquè sense horitzó a llarg termini la democràcia es pot convertir en una aventura.

No n'hi ha prou amb el canvi d'estil que vol representar Xavier Espot.